

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

Poslovni broj: Usl-2657/2021-14
PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA
376 HAKOM

Primljeno: 03.01.2023 , 11:30:10 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/21-01/72	376-08/MB	
Urudžbeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-23-08	0	

U I M E R E P U B L I K E H R V
P R E S U D A

d3198177

Upravni sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Mirjani Harapin, te Ljerki Perica, zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja OIB:
kojeg zastupa opunomoćenik odvjetnik iz Odvjetničkog društva
protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB: 87950783661, kojeg zastupa opunomoćenica
uz sudjelovanje zainteresirane osobe
radi rješavanja spora korisnika protiv operatera, 17. studenog 2022.,

presudije

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenjem Odluke Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/19-01/503, URBROJ: 376-05-2-21-8 od 28. srpnja 2021.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troškova upravnog spora.

Obrazloženje

1. Osporenom Odlukom tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti (dalje u tekstu: HAKOM) KLASA: UP/I-344-08/19-01/503, URBROJ: 376-05-2-21-8 od 28. srpnja 2021. godine djelomično je usvojen zahtjev za rješavanje spora tužitelja s operatorom, vezano za račun za siječanj 2019. Istom odlukom naloženo je operatoru javnih komunikacijskih usluga da u roku od 15 dana od dana primitka odluke korisniku na računu za siječanj 2019. otpiše iznos zaduženja iznad iznosa od 542,68 kn (četverostruka potrošnja), te da dodatno umanjí na računu za siječanj 2019. iznos od 14,66 kn (dvostruka potrošnja), dok je u preostalom dijelu koji se odnosi na umanjenje računa za siječanj 2019., zahtjev korisnika odbijen (točka I. – IV.).
2. Pravodobno podnesenom tužbom tužitelj osporava odluku tuženika navodeći da je tuženik počinio procesnu povredu prekoračivanjem svojih ovlasti time što je protuzakonito naredio tužitelju da otpiše iznos zaduženja iznad iznosa od 542,68 kn (četverostruka potrošnja) te pogrešno primijenio pravni propis na temelju kojega je riješena predmetna stvar. Poziva se na presudu poslovni broj Usl-2437/19 od 16. travnja 2020. navodeći da je u tom sporu rješenje tuženika utvrđeno nezakonitim

zbog toga što u njemu nije naveden propis koji bi ovlašćivao tuženika da tužitelju nalaže otpis bilo kakvih potraživanja prema trećima. Zbog navedenog izreka rješenja u suprotnosti je s člankom 98. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj: 47/09.), jer ista mora biti kratka i određena, a predmetna izreka nije niti određena jer tužitelj ne zna kako po njoj postupiti. Poziva se i na odluku Upravnog suda u Splitu poslovni broj 7. Usl-77/20 od 7. svibnja 2021., te raniju odluku tuženika od 22. srpnja 2019. po kojoj odluci je u cijelosti postupio i o tome obavijestio tuženika, pa sve da je i odlučio postupiti po pobijanoj odluci, po istoj ne može postupiti iz razloga jer tuženik ponovno nalaže tužitelju postupiti po nečemu po čemu je već postupio i o čemu je tuženika obavijestio stoga je izreka pobijane odluke u potpunosti nejasna. Tužitelj detaljno citira odredbe Pravilnika o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga ("Narodne novine", broj: 154/11., 149/13., 82/14., 24/15., 42/16. i 68/19., dalje u tekstu Pravilnik), na koje se poziva, a osporava pravilnost odluke i u dijelu u kojemu se tuženik poziva na presudu Upravnog suda u Zagrebu Usl-1432/17-8 od 17. travnja 2019. Osobito naglašava da bi održavanje na snazi pobijane odluke za posljedicu imalo značajnu štetu za tužitelja jer bi primjena ovakve prakse ostavila mogućnost za zlouporabu i prijevarno postupanje korisnika na štetu tužitelja. Naime, ako tužitelj ispuni sve zakonske obveze i pravovremeno obavijesti korisnika o potrošnji, a korisnik nakon toga nastavi koristiti uslugu, bez obzira na sva upozorenja koja mu je tužitelj poslao i dosegne potrošnju koja je dva puta veća od prosječne, onda je korisnik svjesno donio odluku da želi nastaviti uslugu i zauzvrat podmiriti račun koji mu tužitelj izda za takvu potrošnju. Suprotno tumačenjem dovelo bi to toga da korisnik svjesno nastavi koristiti uslugu, te po zaprimanju računa podnese prigovor, a tuženik odluči takav prigovor usvojiti, bez obzira na činjenicu da je tužitelj ispunio svoje zakonske i ugovorne obveze. To bi zapravo predstavljalo otvoreni poziv svim korisnicima da ostvaruju neograničenu potrošnju bez ikavke odgovornosti i dodatnog troška, znajući da tužitelj mora otpisati sva potraživanja koja su veća od četverostruke potrošnje. Predlaže da sud poništi osporenu odluku uz naknadu troškova spora.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da su tužbeni navodi neosnovani, a odredba temeljem koje je riješio upravnu stvar u osporenoj odluci je članak 24. Pravilnika, pri tom ističe da je u tijeku postupka koji je prethodio donošenju osporene odluke, nesporno utvrđeno da je došlo do deaktivacije limita potrošnje što je generiralo neuobičajeno veliki trošak za korisnika. Među strankama je bilo sporno je li navedena deaktivacija valjana i je li korisnik bio pravovaljano obaviješten o posljedicama iste te je li operator ispunio svoju zakonsku obvezu praćenja potrošnje i obavještavanja korisnika te obustave pružanja usluga u slučaju sumnje na zlouporabu, sve kako bi spriječio nastanak financijske štete za korisnika. Korisnik je utvrdio da je dobio pogrešne informacije o navedenoj deaktivaciji te da je bio u uvjerenju da je deaktivirao zabranu roaminga, a ne limita potrošnje, odnosno tvrdio je da je od agenta prodaje bio obaviješten da mora isključiti limit potrošnje kako bi mogao nastaviti koristiti roaming usluge te da nije znao da skidanjem limita podatkovne potrošnje u roamingu skida limit za korištenje 20.000 jedinica iz tarife. Međutim, navedeno ne ispričava tužitelja da postupi po obvezi iz članka 24. Pravilnika, a tuženik je naveo u obrazloženju osporene odluke razloge primjene članka 24. stavka 1. točke 3. Pravilnika. Naime, odredbe o praćenju potrošnje i obavještavanju korisnika propisane su upravo u cilju zaštite korisnika te se kao takve moraju primjenjivati u praksi. Stoga se navod tužitelja kako se sporna odredba

primjenjuje isključivo kada od strane operatora postoji osnovana sumnja u zloporabu ne može promatrati odvojeno od same svrhe odredbe, tim više što je u uvodu članka 24. Pravilnika kao primjenjivo na sve stavke jasno navedeno: "U svrhu zaštite krajnjeg korisnika svojih usluga...". S tim u vezi je i sam tužitelj prilikom praćenja potrošnje korisnika (korisnik je već 8. siječnja ostvario....) morao uočiti okolnosti temeljem kojih je u cilju zaštite svog korisnika trebao upotrijebiti dužnu pažnju i iskoristiti mogućnost koju je za tu svrhu propisao članak 24. stavak 2. Pravilnika, a to je obustava pružanja usluge nakon nastanka četverostruko većeg iznosa od prosječnog, kako bi se korisniku spriječio nastanak daljnje financijske štete. Dakle, radi se radi o opravdanom slučaju za koji je propisana navedena mogućnost obustave pružanja usluge nakon nastanka četverostruko većeg iznosa od prosječnog u uvjetima kada je operator dužan ispuniti ugovorenu obvezu i osigurati pružanje ugovorene usluge, stoga se ne može propisati da operator mora obustaviti pružanje usluge kako netočno navodi tužitelj. U drugoj situaciji kada namjerava obustaviti pružanje svojih usluga, propisano je da operator javnih komunikacijskih usluga mora o tome obavijestiti krajnje korisnike tih usluga pisanim ili elektroničkim putem najmanje 30 dana unaprijed. Nadalje, tuženik ističe da navodi tužitelja da bi se primjenom ovakve prakse omogućila zlouporaba i prijeverno postupanje korisnika da ostvaruju neograničenu potrošnju bez odgovornosti i dodatnog troška, a da bi za tuženika nastale buduće štetne posljedice nisu relevantni jer se ovaj upravni spor vodi radi konkretnog slučaja i posljedice koje bi za tužitelja mogle nastati u budućnosti nisu od značaja za rješavanje ovog upravnog spora. Sukladno navedenom, tuženik ističe kako je pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i na ispravan način primijenio odredbe zakona te donio odluku u okviru nadležnosti propisane ZEK-om. Tuženik predlaže odbiti tužbu kao neosnovanu.

4. Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu odgovor na tužbu nije dostavila.

5. U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima, (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. i 110/21., dalje: ZUS), 11. studenog 2022. održana je usmena i javna rasprava na kojoj je strankama dana mogućnost izjasniti se o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

6. Na temelju odredbe članka 39. stavka 2. ZUS-a rasprava je održana u odsutnosti zainteresirane osobe, koja, iako uredno pozvana raspravi nije pristupila niti je svoj izostanak opravdala.

7. Na navedenoj raspravi prisutne stranke spora u bitnome navode kao u tužbi odnosno odgovoru na tužbu. Ne predlažu izvođenje daljnjih dokaza.

8. Sud je proveo dokazni postupak na način da je izvršio uvid u sudski spis kao i uz odgovor na tužbu dostavljeni spis tuženika.

9. Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, sukladno odredbi članka 55. stavka 3. ZUS-a, prema slobodnom uvjerenju utvrđeno je da tužbeni zahtjev nije osnovan.

10. Iz podataka spisa proizlazi da je odluka tuženika od 28. srpnja 2021. donesena u ponovljenom postupku nakon što je presudom Upravnog suda u Splitu

poslovni broj: 7 Usl-77/20-5 od 7. svibnja 2021. poništena odluka tuženika KLASA: UP/I-344-08/19-01/503, URBROJ: 376-05-2-19-4 od 22. srpnja 2019. na ponovni postupak. Uvidom u citiranu presudu utvrđeno je da sud utvrdio kako niti u očitovanju tužitelja, kao niti u obrazloženju osporene odluke tuženika nije navedeno kada je zainteresirana osoba obaviještena o trošku korištenja javnih komunikacijskih usluga u dvostruko većem iznosu od prosječnog iznosa računa za javne komunikacijske usluge u prethodna tri (3) mjeseca, kao što nije niti razvidno da je tužitelj postupio sukladno obvezi propisanoj člankom 24. stavkom 1. točkom 1. Pravilnika, i unatoč tome zainteresiranoj osobi izdao račun za pruženu uslugu prijenosa podataka za mjesec siječanj 2019. u iznosu od 1.270,12 kuna, odnosno račun u sveukupnom iznosu od 1.876,10 kuna, s tim da dvostruki prosječni iznos računa za prethodna tri mjeseca iznosi 271,34 kune. Nadalje, sud je utvrdio da se tuženik u osporenoj odluci nije očitovao o obvezi tužitelja da postupi sukladno članku 24. stavku 1. točki 3. Pravilnika, te je s tim u svezi primijenio članak 29. stavak 11. Pravilnika, tako što je otpisao iznos zaduženja zainteresirane osobe iznad iznosa od 542,68 kuna, koji predstavlja četverostruki iznos prosječne potrošnje zainteresirane osobe u prethodna tri mjeseca, ali je propustio određeno se očitovati kada je tužitelj upozorio krajnjeg korisnika, ovdje zainteresiranu osobu, da je trošak korištenja javnih komunikacijskih usluga dvostruko veći od prosječnog iznosa računa za javne komunikacijske usluge u prethodna tri (3) mjeseca, a o čemu ovisi i iznos dugovanja zainteresirane osobe za mjesec siječanj 2019. godine.

11. U ponovljenom postupku tuženik je u osporenoj odluci naveo činjenice koje proizlaze iz dokumentacije spisa, poduzete radnje i dostavljenu dokumentaciju, kao i sadržaj danih izjava stranaka spora, pozivom na odredbe članka 27. stavka 3. te članka 24. Pravilnika donio je odluku uz obrazloženje da je razvidno iz navedenog u rješenju da je sporan prijenos podataka ostvaren u siječnju 2019., odnosno da je prema tvrdnji prekoračenje potrošnje nastalo nakon 25. siječnja 2019., o čemu je korisnik – zainteresirana osoba obaviještena. Naime, prema tvrdnji navedenog datuma 25. siječnja 2019. u 08,00 sati za koje je uvidom u ispis sms poruka iz sustava utvrđeno da je navedenog datuma poslao SMS kojim korisnika obavještava o iskorištenim besplatnim jedinicama iz tarife i nakon čega su korištene usluge samo u Republici Hrvatskoj te je potrošnja narasla do iznosa koji premašuje iznos četverostruke potrošnje u odnosu na prosječnu, pri tom tuženik posebno ističe kako nije osporio tvrdnje korisnika niti je dao dokaz iz kojeg bi bilo razvidno da je korisnik dobio točnu informaciju o isključenju limita te da isključenje limita u roamingu znači da će se isto isključenje primjenjivati i u domaćem prometu. Tuženik se pri tom pozvao na praksu suda izraženu u presudi ovog suda Usl-1432/17-8 od 17. travnja 2019. u vezi sa slanjem obavijesti o prekomjernoj potrošnji od strane operatora, navodeći dalje da je u konkretnom slučaju morao upotrijebiti dužnu pažnju u svrhu posebne zaštite svog korisnika, osobito uzimajući u obzir dosadašnju potrošnju korisnika kao i činjenicu postavljanja limita što upućuje na okolnost kako korisnik ima uobičajeno određenu razinu potrošnje, što je razvidno i iz računa prethodnih obračunskih razdoblja. Zaključno tuženik obrazlaže pozivom na odredbe članka 24. stavka 1. točke 3. Pravilnika, da prosječni iznos računa u prethodna tri mjeseca iznosi 135,67 kn, četverostruki iznos potrošnje iznosi 542,68 kn, pa je primjenom odredbe članka 29. stavka 11. Pravilnika bio obavezan otpisati iznos zaduženja iznad iznosa od 543,68 kn na računu za siječnja 2019., za navedeni pretplatnički broj, koji iznos je nastao nakon četverostruke potrošnje u odnosu na običnu potrošnju, jer ista predstavlja posljednju propisanu relevantnu okolnost temeljem koje

su operatori primjenjujući dužnu pažnju i odgovornost u smislu zaštite svog korisnika obvezni djelovati kako bi slanjem pravovremene obavijesti i isključenjem odlaznog prometa odnosno, obustavom pružanja usluge spriječili nastanak daljnje štete za korisnika prekomjernim iznosom zaduženja. Stoga, budući da je tuženik u postupku utvrđivao kada je korisnik obaviješten o dvostrukoj potrošnji usluge od strane utvrđeno je da je iznos dvostruke potrošnje u odnosu na prosječnu iznosi 271,34 kn i nakon što je potrošnja korisnika dosegla navedeni iznos, korisnik je trebao dobiti propisanu poruku o potrošnji koju je i dobio 6. siječnja 2019. u 8,00 sati što je vidljivo iz sustava Sukladno članku 24. stavku 3. Pravilnika je obvezan naknaditi korisniku razliku u iznosu od 14,66 kn koja je nastala od trenutka kada su se ispunili uvjeti za obavješćivanjem do trenutka kada je obavijestio korisnika o prekomjernom potrošnji, pa je u skladu sa svime svako dodatno umanjenje iznosa po računu za siječanj 2019. neopravdano, te se u preostalom dijelu zahtjev korisnika odbija kao neosnovan.

12. Člankom 24. Pravilnika propisano je da u svrhu zaštite krajnjeg korisnika svojih usluga, operatori javnih komunikacijskih usluga moraju:

1. nadzirati uobičajeno ponašanje krajnjih korisnika prigodom uporabe javnih komunikacijskih usluga te ih u najkraćem mogućem roku upozoriti o svakom neuobičajenom i iznenadnom povećanju troška korištenja javnih komunikacijskih usluga tijekom svakog pojedinačnog obračunskog razdoblja. U slučaju da krajnji korisnik ima ugovoreni paket usluga, koji se tijekom svakog pojedinačnog obračunskog razdoblja obračunava na jednom računu, upozorenje se odnosi na svaki element paketa zasebno, odnosno u slučaju ugovaranja paketa usluga upozorenje se daje zasebno za sve usluge realizirane putem iste priključne točke. Upozorenje krajnjem korisniku uslijedit će ako je trošak korištenja javnih komunikacijskih usluga dvostruko veći od prosječnog iznosa računa za javne komunikacijske usluge u prethodna tri (3) mjeseca, osim ako nije drugačije utvrđeno odlukom Agencije.

2. u slučajevima kada krajnji korisnik koristi uslugu u razdoblju manjem od tri (3) mjeseca krajnjeg korisnika u najkraćem mogućem roku upozoriti u trenutku kada ukupan trošak korištenja javnih komunikacijskih usluga bude dvostruko veća od ugovorenog iznosa minimalne mjesečne potrošnje odnosno mjesečne naknade.

točka 2. stupa na snagu 15.4.2012.

3. operator javnih komunikacijskih usluga u slučaju opravdane sumnje na zlouporabu u korištenju javnih komunikacijskih usluga krajnjem korisniku može obustaviti pružanje usluge ako je navedeno korištenje četverostruko veće od prosječnog iznosa računa za javne komunikacijske usluge u prethodna tri (3) mjeseca (stavak 1.).

Operator javnih komunikacijskih usluga u slučaju iz stavka 1. točke 3. ovog članka može tek nakon upozorenja krajnjem korisniku obustaviti pružanje usluge, pri čemu ponovno uključanje može biti uvjetovano prijevremenom uplatom novčanog iznosa koji predstavlja nedospjela potraživanja za tekuće obračunsko razdoblje (stavak 2.).

Ako operator javnih komunikacijskih usluga nije krajnjeg korisnika pravovremeno upozorio o prekomjernoj potrošnji, krajnji korisnik je dužan platiti iznos dugovanja do trenutka kada su se ispunili uvjeti za obavješćivanjem krajnjeg korisnika o prekomjernoj potrošnji i od trenutka kada ga je operator obavijestio (stavak 3.).

Ako operator javnih komunikacijskih usluga nije krajnjeg korisnika uopće upozorio o prekomjernoj potrošnji, krajnji korisnik je dužan platiti iznos dugovanja do trenutka kada su se ispunili uvjeti za obavješćivanjem krajnjeg korisnika o prekomjernoj potrošnji (stavak 4.).

13. Analizom cjelokupnog spisa predmeta, ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja, polazeći pritom od sadržaja obrazloženja odluke tuženika, sud cijeni kako navodima tužbe i tijekom spora pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja nije dovedena u pitanje, kao niti primjena materijalnog prava. Povrede odredaba postupka zbog kojih bi osporeno rješenje bilo nezakonito, na koje ukazuje tužitelj, sud nije našao.

14. Kao što je iz obrazloženja osporenog rješenja razvidno tuženik je naveo razloge zbog kojih djelomično usvaja prigovor korisnika – zainteresirane osobe kao i pravne propise koji s obzirom na iznesene razloge upućuju na rješenje koje je dano, pri čemu se valjano očitovao na sve okolnosti i činjenice koje su od utjecaja na odluku, pa je u cijelosti postupio sukladno odredbi članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 47/09., dalje: ZUP) kojom je propisano što sve obrazloženje rješenja mora sadržavati. Pri tom se napominje da je tuženik, prema ocjeni suda ponovljeni postupak upotpunio na način kako je to presudom Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: 7 Usl-77/20-5 od 7. svibnja 2021., naloženo, te je za svoju odluku dao razloge i uputio na činjenice koje proizlaze iz dokumentacije spisa.

15. Stajalište tuženika izneseno u osporenom rješenju u cijelosti prihvaća i ovaj sud.

16. U ovom predmetu, prema podacima utvrđeno je da je tužitelj postupio sukladno odredbama članka 27. stavka 3. Pravilnika, slanjem SMS poruke zainteresiranoj osobi dana 25. siječnja 2019. godine, 08:00 sati, a radi se o obavijesti o iskorištenim besplatnim jedinicama iz tarife.

17. U odnosu na razloge poništenja ranijeg rješenja tuženika, dakle, u dijelu koji se odnosi na podatke o obavijesti zainteresiranoj osobi o dvostrukoj potrošnji usluge, vidljivo je da je tužitelj zainteresiranu osobu o navedenom obavijestio 6. siječnja 2019. godine 08:00:37, pa je time tužitelj postupio u skladu s odredbom članka 24. stavak 1. Pravilnika.

18. Imajući u vidu navedeno, sporno je u ovom predmetu da li je tužitelj morao, kao to navodi tuženik upotrijebiti dužnu pažnju u svrhu posebne zaštite svog korisnika, te postupiti u smislu članka 24. stavka 1. točke 3. Pravilnika, jer četverostruka potrošnja u odnosu na prosječnu potrošnju predstavlja posljednju relevantnu okolnost temeljem koje operatori primjenjujući dužnu pažnju i odgovornost u smislu zaštite svog korisnika su obvezni djelovati kako bi slanjem pravovremene obavijesti i isključenjem odlaznog prometa odnosno, obustavom pružanja usluge spriječili nastanak daljnje štete za korisnika prekomjernim iznosom zaduženja.

19. Ovakvo obrazloženje tuženika, obveze djelovanja operatora u skladu je sa svrhom Pravilnika, a sve s ciljem zaštite korisnika, stoga razloge koje iznosi tužitelj

kada ističe da se ne radi o obligatornoj normi, već normi koja propisuje mogućnost djelovanja operatera u slučaju opravdane sumnje na zlouporabu u korištenju javnih komunikacijskih usluga, u konkretnoj situaciji, iz razloga koje navodi tuženik u osporenoj odluci, sud ne može prihvatiti osnovanima.

20. U odnosu na navode tužitelja, a vezano za prekoračenje ovlasti u utvrđenju obveze otpisa iznosa duga preko 542,68 kn, napominje se da se u konkretnom slučaju tuženik pozvao na odredbe članka 29. stavka 11. Pravilnika kojima je propisano da kada se u slučajevima u postupku pred Agencijom utvrdi da je operator postupio sukladno odredbama Zakona i podzakonskih propisa, Agencija će operatoru odlukom naložiti najučinkovitije mjere za uklanjanje utvrđenih povreda. Stoga, prema ocjeni suda nema osnova za zaključak tužitelja da bi tuženik postupio protivno odredbama ZEK-a, odnosno Pravilnika. Pored navedenog, prigovor tužitelja da izreka osporenog rješenja nije kratka, jasna i određena, nije osnovan. Naime, odredbama članka 98. stavka 3. ZUP-a propisano je da izreka sadržava odluku o upravnoj stvari, ona mora biti kratka i određena, a kad sadržava rok, uvjet, namet, pridržaj opoziva ili obvezu sklapanja upravnog ugovora, to treba biti sadržano u izreci. U konkretnom predmetu, izreka osporenog rješenja jasna je i određena, te je iz navedenog razvidno kakvo postupanje se tužitelju nalaže. Okolnost da je tužitelj već postupio, kako sam navodi, po izreci ranijeg rješenja tuženika KLASA: UP/I-344-08/19-01/503, URBROJ: 376-05-2-19-4 od 22. srpnja 2019. (kojim je u točki II. izreke naložen otpis iznosa zaduženja iznad iznosa od 542,68 kn) ukazuje na to da je izreka osporenog rješenja jasna i određena, a navodi tužitelja u tom smislu u suprotnosti s njegovim postupanjem.

21. Činjenica da je tužitelj postupio po navedenom ranijem rješenju tuženika od 22. srpnja 2019., nije dostatna za zaključak tužitelja da se u konkretnom slučaju radi o obvezi ponovnog postupanja na isti način, obzirom da je prethodna odluka tuženika poništena presudom Upravnog suda u Splitu. Bez utvrđenja obveze postupanja tužitelj bi imao osnova potraživati od zainteresirane osobe plaćanje računa u cijelosti (bez otpisa) uz obrazloženje da je ranija odluka tuženika poništena presudom suda.

22. Prema ocjeni suda tužitelj nije dokazao da je, imajući u vidu odredbe Pravilnika poduzeo sve u smislu zaštite korisnika, pa se pravilno tuženik poziva na odredbe članka 24. stavka 1. točke 3. Pravilnika.

23. Ostali navodi tužbe ponovljeni su navodi koje je tužitelj iznio u ranijem upravnom sporu, a na koje se na sudu prihvatljiv način očitovao tuženik u osporenom rješenju.

24. Pored navedenog, u ponovljenom postupku tuženik je postupio u skladu s primjedbama suda iznesenima u presudi Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: 7 Usl-77/20-5 od 7. svibnja 2021.

25. Slijedom navedenog, sud prigovore tužitelja nije prihvatio osnovanima.

26. Osporenim rješenjem uz obrazloženje koje je dano nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja, te se isto ne može ocijeniti nezakonitim.

27. Zbog navedenog, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, odlučeno je kao u izreci, pod točkom I.

28. O zahtjevu tužitelja za naknadom troškova upravnog spora, odlučeno je primjenom odredaba članka 79. stavka 3. i 4. Zakona o upravnim sporovima. Tim je odredbama propisano da svaka stranka prethodno sama podmiruje troškove koje je prouzročila svojim radnjama, osim ako zakonom nije drukčije propisano, te da stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano.

29. Stoga, kako je odbijen tužbeni zahtjev za poništenje osporenog rješenja, to je u skladu sa citiranim odredbama i zahtjev tužitelja za naknadom troškova neosnovan.

30. Zbog navedenog, odlučeno je kao u izreci, pod točkom II.

U Zagrebu 17. studenog 2022.

Sutkinja
Mirjana Harapin

Dokument je elektronički potpisan:
MIRJANA HARAPIN

Vrijeme potpisivanja:
23-12-2022
12:00:06

DN:
C=HR
O=UPRAVNI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D48523635333338343935343437
L=ZAGREB
S=HARAPIN
G=MIRJANA
CN=MIRJANA HARAPIN

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba odgađa izvršenje presude (članak 66. ZUS-a).

DNA:

1.

Za

2. Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti, 10 000 Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9

3.

4. U spis